

les claus del dia

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Espada i la violència masclista

Escrivia això el polemista Arcadi Espada a *El Mundo*: “Dissabte es va celebrar a Madrid una absurda manifestació contra la violència que diuen de gènere. Seria d’esperar que aviat se’n celebressin d’altres contra el càncer de pròstata o el suïcidi. Els crims de parella formen part d’una obstinada violència privada les arrels de la qual són quasi insondables”. Si l’estómac els ho permet, retinguin aquest concepte de “violència privada”, d’acord? Diu també: “Espanya és un país assotat per aquesta forma de crim a nivells de tipus mitjà, lluny de les altes xifres que assoleixen, per exemple, la majoria de les societats nòrdiques, caracteritzades des de fa temps per nivells molt més grans d’igualtat sexual”. Suposo que ho treu de l’informe fet per l’Agència dels Drets Fonamentals de la UE, el març del 2014. Els autors, que van enquestar 42.000 dones, alertaven de la següent distorsió: “En societats en què la violència que procedeix d’un company íntim encara és considerada un assumpte privat, les experiències de violència es comparteixen molt menys i són denunciades amb menys freqüència”. Ja som al cap del carrer: a Espanya es denuncia menys que a Suècia. I hi ajuda que sigui vist com un assumpte privat, polemista Espada.

viatge al novembre del 1975 (15)

Autocars cap al Théâtre de la Ville per veure Lluís Llach

15 DE NOVEMBRE DE 1975. S’organitzen autocars per anar a veure Lluís Llach a París. Un anunci publicat al *Tele/eXpres* informa que la sortida de Barcelona serà divendres 28 al vespre i la tornada el dilluns a les 9 del matí. Viatge, hotel i entrada al concert de dissabte, 4.000 pessetes. Al *Diario de Barcelona*, Jordi García-Soler explica que Llach porta sis mesos sense poder actuar a Catalunya. Li han prohibit desenes de recitals. Arribarà a París, per fer cinc concerts al Théâtre de la Ville, directament des de Caracas.

Ahir van deixar en llibertat, després d’un mes a la Model, Jacint Soler Pa-

del mateix ministeri d’Informació. Algunes nits fins i tot s’hi ha hagut de quedar a dormir. Les hores d’espera les maten jugant a cartes o llegint. La seva feina consisteix a estar pendent de l’arribada dels comunicats mèdics. Els porta en persona el director general de TVE, Jesús Sancho Rof. En aquell mateix moment, s’interromp la programació (facin el que facin) i Florencio Solchaga llegeix el text que l’equip mèdic habitual ha pactat amb el ministre León Herrera. Bé, això últim Solchaga no ho diu. Se li suposa.

“Franco, más grave que nunca”, sentència la portada de *La Vanguardia*. El pacient ha estat sotmès a una tercera operació, ja porta 30 dies a vida o mort i una setmana ingressat a La Paz. Li han renovat la sang 10 vegades, fins a 55 litres en transfusions del seu grup sanguini, A+. Pilar Franco, la germana, encara no pot sortir de casa per una inflamació del fetge, però ha abandonat el llit i ara “se encuentra permanentemente junto a una mesa camilla con calefacción”. Oju, no es cremi!

El dia acaba amb dues promeses que, si es compleixen, poden ser històriques. El govern anuncia que la presència d’Espanya al Sàhara s’acabarà el 28 de febrer de 1976. I *Tele/eXpres* titula: “Un negro, posible candidato a la vicepresidencia”. El president americà Gerald Ford deixa anar el rumor durant la campanya. En els seus 200 anys d’història, els Estats Units no han tingut mai cap president ni vicepresident negre.

EFE

dró, el primer regidor de l’Ajuntament de Barcelona empresonat en els últims 35 anys. Soler Padró va tenir la gosadia d’enviar una carta a l’alcalde Viola demanant-li: 1) que intercedís per posar en llibertat Huertas Claveria i 2) que convoqués un ple de suport al periodista. Doncs ni una cosa ni l’altra. A la presó. *La Vanguardia* fa saber, en una notícia breu, que l’empresa Premsa Catalana SA ha presentat al ministeri d’Informació i Turisme la documentació per poder publicar un diari en català, que es diria *Avui*. Els promotors creuen que compleixen tots els requisits que els demana l’administració.

Molt interessant l’entrevista que *Tele/eXpres* li fa a Florencio Solchaga, el locutor de Televisió Espanyola encarregat de llegir els informes mèdics sobre l’estat de salut de Franco. És la cara de la qual estan pendents tots els espanyols. No treballa des de Prado del Rey, seu de TVE, sinó des

ALBERT OM

vist alttwitter

Carles Puigdemont (@KRLS)
Alcalde de Girona i diputat al Parlament (JxSí)
“Quan ataquen París ens ataquen a nosaltres. Víctimes innocents d’un fanatisme culpable que no podem disculpar ni per error. Màxima fermesa”

François Hollande (@fhollande)
President de la República Francesa
“Davant el terror, hi ha una nació que sap defensar-se, capaç de mobilitzar les seves forces i que, un cop més, derrotarà els terroristes”

Aleix Renyé (@aleixrenye)
Periodista
“De moment, qui combat amb més valentia els fanàtics del Daeix [l’Estat Islàmic] són els kurds. Per cert, també són musulmans”

Javiera Atenas (@jatenas)
Project manager
“Aquells que estan contra els refugiats ara han pogut veure amb els seus propis ulls el mateix terror i els mateixos bàrbars dels quals els refugiats estan intentant fugir”

Gerardo Pisarello (@G_Pisarello)
Primer tinent d’alcaldia de Barcelona
“Els més vulnerables no poden ser boc expiatori. Davant la barbàrie, la millor tradició de solidaritat, pau i diversitat cultural i religiosa”

Albert Lloreta (@AlbertLloreta)
Dissenyador i programador de webs
“Ens angoixa més un atemptat a Occident perquè assumim sense voler que és una zona segura del món, no perquè siguem males persones”

Sebastià Jovani (@Sebastia_Jovani)
Bloguer
“S’haurà de fer cas als estadistes occidentals que asseguren que és una guerra: ells són els màxims experts a organitzar-les”

Joan Safont (@joansafont)
Periodista, guionista i escriptor
“També em cansa que es parli més del perill de la islamofòbia que de les responsabilitats de part de l’Islam que tolera, afavoreix o comprèn”

Anna Punsoda (@AnnaPunsoda)
Periodista
“Qui els ha armat, per què, etcètera”

Aina Díaz (@AinaDiazV)
Advocada
“Jo proposaria 30 anys de presó per a qualsevol que fabriqui, vengui o distribueixi armes que acabin en poder dels terroristes”

Jordi Casals (@jordicasals)
Regidor d’ERC a l’Ajuntament de Torelló
“Una cosa és ampliar la perspectiva històrica i geopolítica dels atacs a París; l’altra, relativitzar la maldat intrínseca de l’ISIS #JeSuisParis”

Andreu González (@andreu_gonzalez)
Tècnic de normalització lingüística i escriptor
“Cooperació real i educació, les millors armes contra el terrorisme”

IAQUÍ

CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR

Visualitzar la feinada de tantes entitats

LES ENTITATS que s’ocupen de facilitar la vida als discapacitats intel·lectuals són responsables d’un dels progressos socials més grans, fan una tasca de substitució allà on no arriben les institucions, pateixen la crisi i han vist recular les seves oportunitats i ajuts, i a sobre estan tan ocupades que tenen poc temps per reivindicar-se. Mereixen molt més suport i reconeixement.

Aquesta setmana a l’ARA anirem explicant casos de persones amb discapacitat que troben vies de sortida vital o laboral gràcies a entitats com Ampans, la Fundació Sant Tomàs, Mas Albornà i moltes altres agrupades a Dincat.

I m’agradaria que divendres, Dia Mundial de la Infància, compréssiu amb l’ARA el conte infantil que he escrit, amb l’ajut dels meus fills petits, per a l’Associació Alba, fundada fa quaranta anys a Tàrrrega, que atén més de 250 persones. Es titula *Arrugats, quina troballa més dolça*, i explica la història d’en Lluís, un treballador de l’obrador d’aquesta entitat, que havia de fer neules artesanes però no se’n sortia i les arrugava. Van acabar descobrint que aquell dolç arrugat era molt cruixent i ara és un producte estrella dels lots de Nadal que ven l’entitat. Tots els drets d’autor del llibre van a l’associació, em fa feliç ajudar-los a tenir uns ingressos que mai van malament, a difondre la seva tasca lloable i a fer arribar als nens un missatge preciós: que en la diferència hi ha la riquesa, que les aparences enganyen, que cal tenir mentalitat oberta per trobar la bellesa i la dolçor on s’amaguen, i que una neula aparentment imperfecta pot ser la més deliciosa del món. Bona lectura i bon profit, que amb el llibre es regala una capsa d’arrugats.

Avui fem un esforç per explicar la barbàrie dels atemptats jihadistes de París

Anàlisis

Josep Ramoneda, Antoni Bassas, Carme Colomina, Lluís Sala-Molins, Dídac Gutiérrez-Peris i Vicenç Villatoro

Entrevistes a experts

Sidi Mohammed Barkat, Sergio Altuna, Jesús M. Pérez i Lurdes Vidal

Cròniques des de París

Júlia Manresa, Alicia Sans i Dani Sánchez Ugart

director@ara.cat
Twitter: @carlescapde